

водите на ~~т~~рите морета, се издигаше най-хубавият град на света, връз най-хубавата земя на света... И в тая благословена страна трябваше людете да живеят в мир и обич.

Иоан Асен облегна лице на ръката си, загледан в залюляната от вечерника ~~г~~ора. Ала вътрешният му взор виждаше друго видение, приказно и мамещо:

*арбанеси*  
Българи, сърби, гърци ~~и~~ латини можеха да живеят в обич и мир, отдавени на спокоен труд, обединени от една воля: да се радват на хубавия Божи свят... За всички имаше място, за всички имаше хляб. А там долу, ст престола на Света София, една воля щеше да насочва цъвтежа на великото царство: волята на българския цар. Защото българите бяха най-многобройните в тази земя.

Визанс сам се бе разрушил със жестоките разпри~~и~~ кървавите завоевания и ~~и~~ разкош, който го бе крепил през вековете. Латини~~и~~ бяха пришълци. И нямаше друг, освен българският цар, който да обедини, да събере около престола си, да спои в едно цяло размирните, вечно враждуващи народи, които не можеха да намерят път, по който да се срецинат.

Иоан Асен щеше ли да го намери?

Младият самодържец полека се съмкна на колене пред кандилото, което хвърляше топли, трептящи сенки връз замисленото му лице. И очите му се отпирала с дълбока вяра към иконата на Развиция, който се бе жертвувал за благото на света.

### 3.

Ландграфиня София обиколи още веднъж всички приемни на двореца, всички отредени за гостите стаи, рицарския дом, кухните и конюшните, увери се, че нищо не липсва за тържественото посрещане на прочутите люде и отиде в спалията си, за да облече парадната носия.

Ландграфът на Тюрингия очакваше днес лични гости и уреждаше в тях чест прием